

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: **A. A. W. S.**
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým, sídlem Václavské
náměstí 831/21, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2025, č.j. OAM-14160-14/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 20. 2. 2025 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2025, č.j. OAM-14160-14/ZR-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo žalobci podle § 87l odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušeno povolení k trvalému pobytu (výrok I.) a podle § 87l odst. 3 téhož zákona mu byla

stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II.).

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce sám ohrozil svůj trvalý pobyt v České republice tím, že opakovaně a dlouhodobě narušoval závažným způsobem veřejný pořádek. Za daného stavu věci nelze nejlepší zájem nezletilých dětí stavět nade vše v řízení s tím, že zrušení trvalého pobytu by bylo v rozporu s jeho nejlepším zájmem. Veškerá trestná činnost směřovala přímo do rodinných vazeb, založením rodiny v ČR by tak vznikla imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu by byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek.
3. Žalobce konstatoval, že si je vědom, že svým jednáním porušil právní normy České republiky, ale vzhledem k okolnostem, které nastaly, by byl rád, aby mohl zůstat v České republice. Má velký zájem zde i nadále žít, neboť tady má své dvě děti a rodinu. Jeho manželka není sama schopna se finančně postarat o rodinu a dát dětem potřebnou péči a finančně je zabezpečit. Manželka pobírá sociální dávky a on by jí chtěl pomoci k zajištění takových životních podmínek, které povedou ke správnému vývoji jejich dětí. Moc lituje toho, co se mezi nimi stalo, chtěl by všechno napravit a o rodinu se postarat jak finančně, tak i po stránce výchovy dětí. Jestliže by byl nucen vrátit se do Egypta, nemohl by se o svou rodinu postarat ani o své děti. Po opuštění vězení má zajištěnou práci v restauraci Tiskárna, Národní třída 364/39, 110 00 Praha 1 - Staré město, kam může ihned nastoupit a ulehčit finanční situaci své rodiny. Bydlení má zajištěné u své tchýně J. K. v jejím bytě J., P.
4. Dále uvedl, že se ze svého špatného činu poučil a ví, že to nebylo správné. Velice ho to mrzí a svůj trest si odpykává. Respektuje zákony České republiky. Má velký zájem na tom, aby zůstal v České republice, neboť tady žije jeho rodina. Přeje si vychovávat své děti a finančně je zabezpečit. Pochází z chudé rodiny a neměl by možnost z Egypta zajistit takovou životní úroveň, jakou si zaslouží. Dále pak by mu bylo znemožněno vidět své děti vyrůstat. Vlastně by úplně přišly o otce. Uvědomuje si, co způsobil, ale své děti miluje a oni jeho. Důkazem mohou být nahrávky z vězení, kam za ním pravidelně manželka s dětmi přijížděla na návštěvu. Chtěl bych být dobrým otcem. Absolvoval ve vězení terapii Věznova cesta, kam docházel 3 měsíce. Pan kaplan s ním byl spokojen. Je připraven se začlenit do společnosti. Získal i dvě pochvaly.
5. V neposlední řadě apeloval žalobce na to, že dluží finanční prostředky nejen České republice, ale i své tchýni, která ho od začátku uvěznění finančně podporuje, ale hlavně své manželce. Chce každému postupně splatit vše, co dluží. Ví, že to dokáže, protože má zajištěnou práci v restauraci. Věřící, že to není jednoduché rozhodnutí, a tak moc prosí i za své děti, aby soud znovu zvážil všechny dostupné možnosti v jeho nelehké situaci, aby mohl zůstat v České republice. Byl by za to velice vděčný. Je to již jeho domov. Pokud jde o argument, že nehradí výživné na děti, uvádí, že ve věznici získal pracovní zařazení a zařídí, aby z jeho výdělků bylo výživné hrazeno.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Žaloba obsahuje pouze povrchní vyjádření k osobě žalobce, z žaloby není patrné, jakého porušení právních norem se měl žalovaný dopustit, není patrné, co je žalovanému vytýkáno. Samotný fakt, že žalobce nesouhlasí se zrušením svého trvalého pobytu neznamená, že by napadené rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem či bylo nepřezkoumatelné. V první řadě musí žalovaný poukázat na fakt, že žalobce zůstal po celou dobu řízení nečinný, odmítl se se spisem seznámit, odmítl podepsat protokol o seznámení se spisem. V průběhu řízení se nijak nevyjádřil, nenavrhl doplnění dokazování, neuvedl zhora nic. Žalovaný k tomu doplňuje, že i na žalobce se vztahuje základní právní premisa „*vigilantibus iura skripta sunt*“. Svá práva si měl žalobce hlídat sám. Za situaci, do které se dostal, může pouze jen on sám. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2017, sp.zn. 11 A 89/2015, kde se uvádí, že „*správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy*“. Podaná žaloba tedy nemůže sloužit k odstranění pasivity žalobce v rámci napadeného řízení. Žalobce v žalobě uvádí, jak se poučil, napravil, jak chce žít se svou rodinou. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že dne 24. 1. 2025 byla žalobci, nad rámec řízení, dána možnost seznámit se se spisem, případně se k řízení vyjádřit. Nejen že tohoto žalobce nevyužil, seznámení se spisem odmítl, rovněž odmítl podepsat protokol, a to za přítomnosti členů vězeňské služby. Z úředního záznamu, který je součástí spisového materiálu, je zřejmé, že žalobce zaměstnanci žalovaného vyhrožoval právníky, choval se arogantně, povýšeně, rovněž, zcela bez souvislosti se správním řízením, verbálně urážel zaměstnance OSPODu Praha 7, obviňoval je bez dalšího z rasismu, že ještě uvidí, že mu způsobili zlo. A o pouhý měsíc tvrdí, jak se poučil, jak svého činu lituje atd. Žalovaný považuje tvrzení žalobce za zcela účelové. K pokusu o provedení úkonu seznámení se spisem žalovaný uvádí, že nad rámec řízení se pokusil žalobce se spisem seznámit, a to z důvodu rychlosti a ekonomičnosti řízení, neboť ten samý den byl ve stejné věznici proveden stejný úkon, seznámení se spisem, s účastníkem jiného správního řízení. Lze jen doplnit, že tento druhý úkon, s jiným odsouzeným, proběhl zcela standardním způsobem.
7. Žalovaný dále uvedl, že z žaloby je rovněž zcela jasné patrné, že žalobce bagatelizuje svou trestnou činnost. Trestné činnosti se dopouštěl dlouhodobě, jeho trestná činnost měla závažný negativní dopad jak na manželku, tak i na nezletilé děti žalobce. Což je patrné jak z trestního rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 sp.zn. 2 T 16/2024 ve spojení s [rozhodnutím] Městského soudu v Praze sp.zn. 7 To 161/2024, tak i ze zprávy od OSPODu Praha 7. V podrobnostech žalovaný odkazuje na odůvodnění trestních rozsudků, zprávu OSPOD, ve spise pod č.j. OAM-14160-11/ZR-2024 a napadené rozhodnutí, kde je trestná činnost cizince a jeho opakované závažné narušování veřejného pořádku podrobně popsáno.
8. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce jakožto občan Egypta nemá žádný právní nárok na udělení povolení k pobytu v České republice. V návaznosti na výše uvedené žalovaný dále uvádí, že Evropský soud pro lidská práva (dále jen „*ESLP*“) již opakovaně konstatoval, že smluvní státy Úmluvy jsou podle mezinárodního práva zásadně oprávněny samy stanovit podmínky vstupu cizinců na své území a pobytu na něm (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 1985, Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království, stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81, nebo ze dne 21. 10. 1997, Boujlifa proti Francii, stížnost č. 25404/94).

Úmluva cizincům rovněž nezaručuje právo na vstup nebo pobyt v určité zemi. Smluvní státy tak nejsou povinny umožnit cizinci usadit se na jejich území (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014, Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10). V nyní projednávané věci je poté podstatným, že žalobce je státním příslušníkem třetího státu – Egypta. Čl. 8 Úmluvy přitom neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osoby, která není jeho státním příslušníkem, ohledně země jeho pobytu a umožnit jí přenést si její soukromý či rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a obecně nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam případně i rodinný nebo soukromý život (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98, nebo také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č.j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018, č.j. 1 Azs 205/2018-25). Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země jeho pobytu.

9. Taktéž není dle žalovaného podstatné to, že žalobce pochází, dle vlastního vyjádření, z chudých poměrů. K tomu lze jen odkázat na názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp.zn. 10 Azs 312/2016, kde se v bodě 26 konstatuje, že skutečnost, že cizinec nemá, popřípadě má velmi nízké příjmy, považuje soud za pouhý následek jeho předchozí trestné činnosti, který si přivodil svým vlastním zaviněným protiprávním jednáním. Žalovaný rovněž poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp.zn. IV. ÚS 1528/17, kde se uvádí, že *„Ústavní soud dodává, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného nebo soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou, Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky, byť nelze vyloučit, že může být příslušnými orgány přihlédnuto k jeho trestní historii. Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv.“*
10. Dle žalovaného je z napadeného rozhodnutí patrné, že se žalovaný řádně vypořádal s odůvodněním a posouzením, zda žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a že byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vypořádal jak s přiměřeností vydaného rozhodnutí, tak i s nejlepším zájmem dítěte. Napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních vyjádřeních.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Jak vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí, v případě žalobce byly shledány dva důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu, a to podle § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců.

14. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec ohrožuje bezpečnost státu, nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.
15. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
16. V obou případech se povolení k trvalému pobytu zruší za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Žalobce v žalobě namítal právě nesplnění této podmínky, tedy že napadené rozhodnutí není přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Uvedl, že má na území České republiky své dvě děti a rodinu, manželka není sama schopna se finančně postarat o rodinu, lituje toho, co se mezi nimi stalo, o rodinu se chce starat finančně i vychovávat děti, když by se musel vrátit do Egypta, nemohl by se postarat o svoji rodinu ani své děti, má zajištěnu práci v restauraci, bydlí u své tchýně, v Egyptě by si nebyl schopen zajistit takovou životní úroveň, kterou si zaslouží, do vězení za ním dojíždí manželka s dětmi na návštěvu, ve věznici absolvoval terapii Věznova cesta, kam docházel 3 měsíce, kaplan s ním byl spokojen, získal dvě pochvaly, chce splatit své dluhy, Česká republika je již jeho domov. Při jednání žalobce uvedl, že žije se svojí rodinou a k soudnímu jednání dorazila i manželka žalobce s dětmi.
18. Předně je nezbytné upozornit na to, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
19. Aplikací této zásady v řízeních o žalobách proti rozhodnutím vydaných podle zákona o pobytu cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 19. 1. 2024, č.j. 5 Azs 218/2023 - 72, kde uvedl: „*Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že prolomení pravidla podle § 75 odst. 1 s. ř. s., které váže rozhodování soudu o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, je namístě v těch případech, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem v řízení před správním soudem mělo přímo za následek dotčení nějakého základního práva, a to včetně práva na ochranu rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. Tak tomu může být typicky ve věcech správního vyhoštění, ovšem i tam je třeba přistupovat k možnému prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. jen zcela výjimečně (viz rozsudky ze dne 14. 1. 2015, č. j. 3 Azs 198/2014-24, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 163/2015-28, body 9 a 10; ani v jednom z těchto rozsudků ovšem NSS neshledal důvod § 75 odst. 1 s. ř. s. prolomit). V pobytových věcech Nejvyšší správní soud zastává názor, že bude vždy třeba § 75 odst. 1 s. ř. s. aplikovat (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 7. 11. 2013, č. j. 2 As 59/2013-33).*”
20. V odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 2 As 59/2013-33, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Krajský soud proto jednal správně, pokud k namítaným skutkovým okolnostem, které nastaly až po vydání rozhodnutí správního orgánu, nepřihlédl. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS, ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží. Vybočení z této zásady je přípustné jen ve zcela výjimečných případech, zejm. v oblasti práva azylového, kdy by mohlo dojít k porušení některého z ústavně garantovaných práv, resp. zásady non-refoulement. Nové skutečnosti také bude přípustné zohlednit jedině tehdy, jestliže by již*

nemohly být posouzeny v novém správním řízení (k tomu viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131)."

21. Zásada non-refoulement zakazuje státům vyhostit, vrátit nebo jinak donutit uprchlíka či žadatele o azyl k návratu do země, kde mu hrozí pronásledování, mučení nebo jiná závažná újma, zejména porušení základních lidských práv. Tyto skutečnosti žalobce netvrdil ani v průběhu správního řízení ani v žalobě. Žalobci také nic nebrání v tom, aby z území domovského státu podal jakoukoli jinou žádost podle zákona o pobytu cizinců, ve které může uvést skutečnosti, které dosud netvrdil v průběhu správního řízení. Zde zejména skutečnosti, že se napravil a narovnal vztahy s manželkou a dětmi.
22. Vycházejíc z § 75 odst. 1 s.ř.s. bylo na žalobci, aby v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí prokázal, že se žalovaný s ohledem na skutkový a právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí nesprávně vypořádal s jeho přiměřeností.
23. Jak vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný se otázkou přiměřenosti podrobně zabýval na stranách 5 až 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že ač napadeným rozhodnutím bude zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, je s ohledem na zjištěné okolnosti tento nutno tento zásah považovat za přiměřený. Žalovaný vycházel zejména z toho, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti vůči své manželce, kterou připravil o část vnitřního orgánu, opakovaně a dlouhodobě ji týral, a to v přítomnosti dětí. Žalovaný obstaral vyjádření OSPOD, že kterého vyplynulo, že žalobce ignoroval poučení o právním zakotvení domácího násilí a rovnoprávného postavení mužů a žen v české společnosti, prohlásil, že „*manželka je jeho majetek, tudíž ji klidně může připravit o druhou půlku sleziny*“. Žalobce odmítl nabídku terapie za účelem zvládání stresu. Chování žalobce negativně ovlivnilo i jeho děti. Syn se identifikoval s otcem - agresorem a začal napadat matku, sestru i děti ve škole. OSPOD s matkou a dětmi pracuje za účelem zmírnění následků zapříčiněných otcem, a to i z pomoci Intervenčního centra a psychologické podpory. Žalobce dále odmítl jakoukoli součinnost na průběhu správního řízení. Žalovaný současně přihlédl k tomu, že v případě žalobce byly dány hned dva důvody pro zrušení trvalého pobytu, žalobce žije velmi krátkou dobu, po kterou se dopouštěl trestné činnosti vůči své ženě a následně byl ve výkonu trestu odnětí svobody, krom manželky a dětí na území České republiky nikoho nemá, nevlastní zde žádný nemovitý majetek, pracoval jako barman, což může vykonávat i v zemi svého původu. Žalovaný se zabýval také nejlepším zájmem nezletilých dětí, přičemž mimo jiné uvedl, že v nejlepším zájmu dítěte je, aby vyrůstalo v harmonické rodině s oběma rodiči, ale zde tato situace není. V nejlepším zájmu nezletilých dětí je, aby se vymanily ze značně negativního vlivu otce.
24. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že se žalovaný s otázkou přiměřenosti rozhodnutí vypořádal zcela správně. S jeho hodnocením se soud ztotožňuje.
25. Evropská civilizace je vystavěna na principech demokracie, lidské důstojnosti, svobody a rovnosti. Z těchto hodnot vychází i důraz na rovné postavení mužů a žen ve veřejném i soukromém životě. Rovnost pohlaví není pouze ideálem, ale je zakotvena v právních předpisech Evropské unie, Listině základních práv a svobod a vnitrostátních ústavních systémech členských států. Jejím výrazem je mimo jiné nulová tolerance k domácímu násilí a jasný požadavek na to, aby vztahy mezi partnery byly postaveny na vzájemné úctě, nikoli na nadvládě nebo majetnickém pojetí jednoho z nich.

26. Tato základní civilizační hodnota musí být reflektována i při správním posuzování trvalého pobytu, který představuje nejvyšší formu pobytového oprávnění cizince na území České republiky. Trvalý pobyt není prostým právem, ale benefitem určeným těm, kdo prokázali nejen integraci do společnosti, ale i respekt k jejím hodnotám a pravidlům soužití. Jedním z těchto pravidel je právě rovnoprávnost mužů a žen a odsouzení jakékoli formy násilí či nadřazenosti v rodině.
27. V posuzovaném případě žalovaný zcela oprávněně přihlédl k tomu, že žalobce se dopustil závažného a opakovaného násilí vůči své manželce, které vyústilo až v těžké ublížení na zdraví a přímé ohrožení jejího života, a to vše v přítomnosti dětí. Prohlášení žalobce, že „*manželka je jeho majetek*“ a spáchání trestného činu na ní, jednoznačně dokládá naprosté nepochopení i odmítání základního principu rovnosti mezi partnery. Ignorování poučení o právním rámci domácího násilí i nabídky terapie pak jen potvrzuje neochotu integrovat se do společnosti založené na rovnosti a respektu.
28. Tato skutečnost je zásadní i z hlediska hodnocení, zda si cizinec zaslouží setrvat na území státu jako plnoprávný a trvale usazený člen společnosti. Zvláště v situaci, kdy mu byl trvalý pobyt udělen na základě rodinného soužití, je jeho schopnost udržet rovný, bezpečný a nenásilný vztah zásadním měřítkem, zda důvody pro udělení tohoto statusu trvají. Porušení těchto zásad, navíc v podobě závažné trestné činnosti, oslabuje důvěru státu ve schopnost a ochotu žalobce naplňovat hodnoty, na nichž je evropská společnost postavena.
29. Současně nelze opomíjet širší společenský dopad takového jednání. Domácí násilí nejen ničí zdraví a důstojnost obětí, ale ovlivňuje i psychický vývoj dětí, jak to dokumentoval i OSPOD v daném případě. Je-li syn svědkem násilí a sám jej přejímá jako vzorec chování, jde o vážné narušení sociální koheze a výchovného prostředí. Zde se tedy ochrana práv žen úzce propojuje s ochranou nejlepších zájmů dítěte, tedy dalšího stěžejního principu evropského právního prostoru.
30. Žalobce v žalobě nijak konkrétně nerozporoval konkrétní zjištění a závěry uvedené žalovaným v obsahu napadeného rozhodnutí. Tedy již z toho důvodu nelze dospět k závěru, že by prokázal nezákonnost napadeného rozhodnutí.
31. Žalobce v žalobě spojoval nepřiměřenost napadeného rozhodnutí se svým vztahem s manželkou a dětmi. Tuto vazbu však žalobce sám rozbil svým trestným činem, týráním své ženy, jejím ohrožením na životě a ztrátou části jejího vnitřního orgánu, stejně tak jako zdravý vztah ke svým dětem, před kterými se vše odehrávalo, které vše vnímaly, a jak vyplynulo ze zprávy OSPOD, jsou tím výrazně poznamenány. Osoba žalobce je pro jeho rodinu destruktivní nikoli naopak. Ve vazbě žalobce na jeho rodinu tak nelze spatřovat důvod, který by převážil nad veřejným zájmem na tom, aby žalobce již nebyl nositelem nejvyššího pobytového oprávnění, tedy trvalého pobytu.
32. Pokud žalobce tvrdil, že manželka není sama schopna se finančně postarat o rodinu, není to pravda již jen z toho důvodu, že rodina dosud žila zcela bez finanční podpory žalobce, který neplatil žádné výživné. Česká republika navíc není státem bez sociálního systému, který by nebyl schopen poskytnout dostatečnou podporu i rodinám, kde je otec nezpůsobilý plnit své rodinné a finanční závazky. Žalobci tato skutečnosti v návratu do Egypta nebrání.
33. Pokud jde o tvrzenou nutnost starat se o svoji rodinu, ze zprávy OSPOD vyplynulo, že pro rodinu je aktuálně mnohem přínosnější absence žalobce v rodinném prostředí. Žalobce sice v průběhu soudního řízení tvrdil, že se napravil, avšak pro učinění tohoto závěru

neuplynula dostatečná doba a žalobce neučinil nic, co by změnu kvalifikovaně potvrdilo. Stále například nepodstoupil OSPOD nabídnutou terapii za účelem zvládnutí agrese. Dvě pochvaly či terapie Věžňova cesta o vnitřní změně žalobce bez dalšího nic významného nevypovídají. Navíc jsou to skutečnosti, které měl žalobce včas uplatnit již v řízení správním, kde byl zcela pasivní.

VI.

Rozhodnutí soudu

34. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

35. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

36. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. května 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce